

Σε ένα

από τα μεγάλα μοναστήρια στη Θηβαΐδα της Αιγύπτου έζησε τα πρώτα χρόνια της ζωής του, πριν φύγει για την έρημο, ο άγιος Ονούφριος.

Νεογέννητο μωρό ήταν, όταν τον έφερε και τον άφησε στο μοναστήρι ο πατέρας

του, ο βασιλιάς της Περσίας, έπειτα από θεϊκή αποκάλυψη.
Μέχρι ο μικρός Ονούφριος να γίνει τριών χρονών ερχότανε στο μοναστήρι κάθε μέρα μιαν ελαφίνα και τον θήλαζε.
Ζούσε σαν μοναχός κι εκείνος ανάμεσα στους μοναχούς, ακολουθώντας τις νηστείες και μετέχοντας στη λειτουργική ζωή με προθυμία. Μέσα από τα παιδικά του μάτια τα έβλεπε όλα ετούτα σαν να ήταν ένα ατέλειωτο παιχνίδι.
Οι πατέρες του μοναστηριού τον αγαπούσαν πολύ και ο ηγούμενος είχε δώσει εντολή στον τραπεζάρη να του δίνει φαγητό, όποτε ο μικρός Ονούφριος του ζητούσε, γνωρίζοντας τις ιδιαίτερες ανάγκες που έχει ένα παιδί όταν βρίσκεται στην ανάπτυξη.
Έχοντας ετούτο το προνόμιο ο μικρός Ονούφριος πήγαινε με θάρρος και ζητούσε από τον τραπεζάρη, τον πατέρα Ευλόγιο, φαγητό. Κι έπαιρνε άλλες φορές φρούτα, άλλοτε ελιές, συχνά ψωμί και πότε-πότε μέλι, που του άρεσε ιδιαίτερα.
Κάποια όμως στιγμή ετούτη η επίσκεψη στην κουζίνα άρχισε να γίνεται όλο και πιο συχνή, πράγμα που έκανε εντύπωση στον τραπεζάρη.
– Κάποιο ζώο θα ταΐζει ο Ονούφριος, σκέφτηκε κι αποφάσισε να τον πάρει στο κατόπι να δει τι κάνει το ψωμί που παίρνει.
Έτσι λοιπόν μια μέρα, όταν ο μικρός Ονούφριος βγήκε από την κουζίνα κρατώντας το ψωμί του, ο πατήρ Ευλόγιος τον ακολούθησε.
Με έκπληξη τότε τον είδε να μπαίνει μέσα στον ναό και να κλείνει πίσω του την πόρτα.
Αθόρυβα και γρήγορα ο καλόγερος σκαρφάλωσε πάνω σ’ ένα τοιχάκι και από το πλαϊνό παράθυρο κοίταξε μέσα στην εκκλησιά.
Βλέπει τότε τον Ονούφριο να πλησιάζει στο τέμπλο, να στέκεται μπρος στην εικόνα της Παναγιάς της Βρεφοκρατούσας και απλώνοντας ανοιχτά την παλάμη του με το ψωμί να λέει στον μικρό Χριστό:
Σου έφερα και σήμερα ψωμάκι, μιας και δεν σου δίνει κανείς να φας.

Τότε ο μικρός Χριστός άπλωσε το χεράκι Του, πήρε την φέτα του ψωμιού και, όπως το μάζεψε ξανά, εκείνη εξαφανίστηκε μέσα στην εικόνα.
Όταν τα είδε αυτά ο πατήρ Ευλόγιος σάστισε. Σαν τρελός πήγε τρέχοντας στον ηγούμενο και του τα διηγήθηκε όλα με κάθε λεπτομέρεια.
– Άκουσε καλά τι θα κάνεις, του είπε χαμογελώντας ο ηγούμενος. Δεν θα του ξαναδώσεις ψωμί. Κι αν εκείνος σε παρακαλέσει, τότε να του πεις να πάει να ζητήσει ψωμί από Εκείνον, που τόσο καιρό τώρα τάιζε.
Την άλλη μέρα, όταν στάθηκε ο Ονούφριος μπρος στον τραπεζάρη για να του ζητήσει λίγο ψωμί, η απάντηση τον έκαμε να σκύψει λυπημένος το κεφάλι του.
– Δεν σου δίνω, του είπε ο πατήρ Ευλόγιος. Αν θες ψωμί να πας να ζητήσεις από Εκείνον, που τόσο καιρό τώρα τάιζες.
Πέρασαν έτσι δυο-τρεις μέρες κι αφού ο Ονούφριος είδε πως δεν του έδιναν πια ψωμί, πήγε στην εκκλησιά και στάθηκε λυπημένος μπρος στην εικόνα της Παναγιάς. Με θλίψη τότε λέει στον μικρό Χριστό που κρατούσε στην αγκαλιά της.
– Μέρες τώρα πάω να γυρέψω ψωμί στον τραπεζάρη κι εκείνος δεν μου δίνει. Μου λέει μάλιστα να πάω να ζητήσω ψωμί από Εκείνον, που τόσον καιρό τώρα τάιζα. Γι’ αυτό κι εγώ ήλθα…
Σαν τέλειωσε το παράπονό του, βλέπει τον μικρό Χριστό ν’ απλώνει το χεράκι Του και να του δίνει ένα μεγάλο και ζεστό καρβέλι ψωμί. Το χεράκι του Χριστού βγήκε από την εικόνα κι απόθεσε το ψωμί στα χέρια του παιδιού.
Ο πατήρ Ευλόγιος, ο τραπεζάρης, που κατά την εντολή του γέροντα παρακολουθούσε κατά πόδας τον μικρό Ονούφριο και είχε γίνει η σκιά του, είδε τα όσα έγιναν σκαρφαλωμένος πάνω στο πλαϊνό παράθυρο της εκκλησιάς και λίγο έλειψε να πέσει λιπόθυμος καταγής.
Ο Ονούφριος πήρε το ψωμί γεμάτος χαρά στην αγκαλιά του. Το καρβέλι ήταν πολύ μεγάλο και με δυσκολία το σήκωνε. Μοσχομύριζε μάλιστα τόσο ωραία, που η μυρωδιά του σκορπίστηκε σε όλο το μοναστήρι κι έκαμε τους πατέρες να βγουν από τα κελιά τους και να αναζητήσουν από πού έρχεται αυτή η ωραία μυρωδιά του φρεσκοψημένου ψωμιού.
Με έκπληξη είδανε τότε τον Ονούφριο να βγαίνει από την εκκλησία κρατώντας το μεγάλο καρβέλι.
και προσπαθώντας να ισορροπήσει το βάρος πάνω στα μικρά του χέρια. Αμέσως δυο μοναχοί έτρεξαν και τον βοήθησαν να το φέρει στην τράπεζα.
Για μέρες πολλές ολόκληρη η αδελφότητα έτρωγε και χόρταινε απ’ το ευλογημένο εκείνο ψωμί.
Για τον μικρό Ονούφριο ήτανε σίγουρα μια πρόγευση του άρτου, που ο Χριστός θα τον έτρεφε στην έρημο, όταν σαν ερημίτης θα ζούσε εκεί για εξήντα ολόκληρα χρόνια.

τις εκδόσεις Άθως Παιδικά